

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobců:

a) Honební společenstvo Úžice, IČO: 464 05 739

sídlem Nechybská 252, Sázava

b) Myslivecký spolek Úžice Nechyba, z. s., IČO: 684 22 661

sídlem Úžice 38, Uhlířské Janovice

c) obec Úžice

sídlem Úžice 38, Uhlířské Janovice

všichni zastoupeni advokátem Ing. Mgr. Bc. Václavem Holým

sídlem Na Příkopě 857/18, Praha 1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: Benediktinské opatství Panny Marie a sv. Jeronýma
v Emauzích, IČO: 004 08 352

sídlem Vyšehradská 320/49, Praha 2

zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Petrem Hanzalem, LL.M.

sídlem Vyšehradská 320/49, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2022, č. j. 061884/2022/KUSK,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2022, č. j. 061884/2022/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

II. Žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 38 736,68 Kč k rukám jejich zástupce Ing. Mgr. Bc. Václava Holého, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud v této věci řešil, zda orgány státní správy myslivosti postupovaly v řízení o uznání honitby v souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, a to jak po procesní, tak po hmotné stránce.

Vymezení věci

2. Osoba zúčastněná na řízení (dále také „navrhovatel“) podala dne 24. 10. 2019 návrh na změnu honiteb, mezi nimiž byla mj. honitba Úžice, za účelem uznání vlastní honitby Černé Budy. Žalobci byli účastníky řízení: žalobce a) coby držitel honitby Úžice, žalobce b) coby uživatel této honitby a žalobkyně c) coby vlastnice některých honebních pozemků, o něž v řízení šlo.
3. Městský úřad Kutná Hora (dále též „městský úřad“) vydal dne 15. 12. 2021 rozhodnutí, č. j. MKN/1888949/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž na základě návrhu navrhovatele rozhodl:
 - I. podle § 31 odst. 6 písm. c) zákona o myslivosti o zániku honitby Svatý Prokop (CZ2112202033), jejímž držitelem byly Lesy České republiky, s. p. (dále jen „Lesy ČR“);
 - II. podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti o změně hranic honitby Úžice (CZ2112110037), jejímž držitelem je žalobce a);
 - III. podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti o změně hranic honitby Rataje nad Sázavou (CZ2112110027), jejímž držitelem je Honební společenstvo Rataje nad Sázavou;
 - IV. podle § 29 ve spojení s § 17 a § 18 zákona o myslivosti o uznání nové honitby Černé Budy, jejímž držitelem je navrhovatel.
4. Proti tomu se žalobci odvolali. Namítali, že některé pozemky městský úřad zařadil do honitby Černé Budy nelogicky a některé pozemky v daném území naopak zcela opomněl. V důsledku toho nejsou pozemky tvořící honitbu Černé Budy souvislé a ve svém souhrnu nedosahují výměry pro vlastní honitbu požadované zákonem o myslivosti. Dále městskému úřadu vytýkali, že některé pozemky, jež mohou být z hlediska zákonných pravidel pro tvorbu honiteb součástí kterékoli z nich (tj. honitby Úžice, nebo honitby Černé Budy), přiřčnil k honitbě Černé Budy, aniž zohlednil vůli jejich vlastníků.
5. Žalovaný vydal dne 17. 5. 2022 napadené rozhodnutí, kterým prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že výrok II doplnil o další pozemky, které uvolnil z honitby Úžice. Výrok IV změnil tak, že tyto pozemky přiřčnil k honitbě Černé Budy. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
6. Proti napadenému rozhodnutí podali žalobci žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a domáhají se, aby je soud zrušil.

Žaloba

7. Žalobci namítají, že správní orgány rozhodly o změně honiteb Úžice a Rataje nad Sázavou bez návrhu vlastníka dotčených pozemků. To je v rozporu s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti a s judikaturou NSS. Podle rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, je nepřipustné, aby správní orgány zahájily řízení o změně honitby *ex officio* (z moci úřední). Je třeba dodržet logickou posloupnost: nejprve se musí stávající honební společenstva pozemků v návrhovém řízení vzdát a teprve poté, až budou tyto pozemky z původní honitby vyvázané, může jiné (nové) honební společenstvo navrhnout uznání nové honitby na těchto pozemcích. Postup zvolený navrhovatelem, tedy podání žádosti o uznání nové honitby podle § 18 zákona o myslivosti s označením honebních pozemků, které byly v době podání žádosti součástí honiteb Úžice a Rataje nad Sázavou, označil NSS v citovaném rozsudku za nezákonný. Například pozemky p. č. 87/13, 93/12, 93/8, 93/11, 93/1 nebo 93/3 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou nemohly být tímto způsobem uvolněny, protože ke dni podání žádosti nebyly ve vlastnictví navrhovatele jako držitele budoucí vlastní honitby. Řízení o žádosti v té podobě, v jaké byla podána, nemělo být vůbec zahájeno.
8. Dále žalobci namítají, že honební pozemky nesplňují podmínky pro vlastní honitbu stanovené v § 17 zákona o myslivosti. Nejsou totiž souvislé – není možné dostat se z jednoho na druhý bez překročení cizího pozemku. V § 17 odst. 5 zákona o myslivosti se stanoví výčet překážek, které způsobují narušení souvislosti. Ten je však jen demonstrativní. Judikatura dovodila, že takovou překážkou jsou i nehonební pozemky jiného vlastníka, případně souvislá zástavba (rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2008, č. j. 7 As 26/2006-72). Souvislost mezi pozemky p. č. 239 a 236, resp. 210/44 a 170/21 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou je přerušena, neboť se mezi nimi nachází nehonební pozemky. Konkrétně pozemky p. č. 237/2, 236/7, 207/1, 207/2, 207/3, 140/1, 140/3, 170/13, 170/20, 170/45, 170/43 a 170/44 v témže katastrálním území leží v intravilánu obce Nechyba v souvislé zástavbě. Některé z nich mají podle údajů v katastru nemovitostí využití *manipulační plocha*, některé z nich jsou dokonce oplocené *zahrady*, nebo *zastavěné plochy a nádvoří*. Jsou tedy ze zákona nehonebními pozemky [§ 2 písm. e) zákona o myslivosti].
9. S tím úzce souvisí i další námitka, že navrhovatel zahrnul do návrhu pozemky, které tam zjevně nepatří. Buď proto, že vůbec nejsou honební (pozemky p. č. 207/1, 207/2, 207/3 a 170/13 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou), nebo postrádají souvislost s ostatními honebními pozemky navrhovatele (pozemky p. č. 250/19, 255/1, 257/35 a 274/3 v témže katastrálním území). Tvzená výměra honebních pozemků tak neodpovídá skutečnosti.
10. Žalobci také namítají, že podíl pozemků přiřčených k honitbě z důvodu arondace (tj. zarovnání jejich hranic) je příliš vysoký. Podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti nesmí být vyšší než 10 % z výměry vlastních honebních pozemků navrhovatele o uznání honitby. Z rozhodnutí ale vyplývá, že rozsah vlastních pozemků navrhovatele činí 507,92 ha, přičemž rozsah přiřčených pozemků činí 515,96 ha. Zákonný limit je tedy zjevně překročen.
11. Konečně žalobci namítají, že správní orgány přiřčily k honitbě Černé Budy celou řadu honebních pozemků v rozporu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Podle něj je možno připojit honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, zpravidla k té honitbě, s níž mají nejdelší společnou hranici. Judikatura a komentářová literatura však dovodily, že přiřčovaný pozemek musí mít vždy souvislost s některým z „honitbotvorných“ pozemků. V posuzované věci měly být těmito pozemky jen honební pozemky ve vlastnictví navrhovatele. Městský úřad však pro potřeby vyrovnání hranic zohledňoval i pozemky ve vlastnictví České republiky užívané Lesy ČR, které již byly tímto

způsobem přiřčeny. Přiřčovat pozemky nikoli k honitbě, ale k již přiřčným pozemkům, zákon nedovoluje.

Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s tím, že by postupoval v rozporu se zákonem o myslivosti. V posuzované věci se jednalo o změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků ve smyslu § 31 odst. 4 tohoto zákona. Navrhovatel doložil, že došlo ke změně vlastnictví. V takovém případě musí správní orgán k žádosti vlastníka změnu honitby provést (jsou-li pro to současně splněny další zákonné podmínky), aniž má možnost správního uvážení. To plyne i z rozsudku NSS ze dne 10. 10. 2014, č. j. 7 As 106/2013-40. Žalobci nesprávně odkazují na rozsudek NSS, který na věc nedopadá, protože se týká registrace nového honebního společenstva. V posuzované věci bylo třeba postupovat podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, což je speciální ustanovení stanovící odlišný postup.
13. Dále žalovaný uvádí, že honitba Černé Budy uznaná prvostupňovým rozhodnutím je tvořena souvislými honebními pozemky. Jak totiž plyne z § 2 odst. 2 písm. g) zákona o myslivosti, úzké pozemkové pruhy tuto souvislost nepřerušují, jestliže nejde o dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnými plochami. Výčet podélných překážek souvislosti je taxativní, nikoli demonstrativní. Jak výstižně uvedl městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí, celá krajina je do té míry fragmentovaná cestami, silnicemi nižších tříd a dalšími překážkami, že by pro domnělou nesouvislost bylo třeba zrušit většinu stávajících honiteb.
14. Žalovaný dále uvádí, že není pravda, že by podíl přiřčných pozemků překročil 10 %. Většina pozemků ve vlastnictví osob odlišných od navrhovatele ve skutečnosti nebyla přiřčena kvůli arondaci. Šlo o volné pozemky, které se uvolnily v souvislosti se zánikem honitby Svatý Prokop. S připojením svých pozemků Lesy ČR souhlasily. Uvedené omezení se navíc v posuzované věci neuplatní, protože – jak již bylo řečeno – se postupuje podle speciálního ustanovení – § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Obecné zásady pro přiřčování pozemků stanovené § 17 zákona o myslivosti správní orgány dodržely. Pozemky, které do honitby nepatří, do ní správní orgány nezahrnuly (např. pozemek p. č. 170/13 není ve výčtu pozemků vůbec uveden).
15. Konečně žalovaný uvádí, že důvodem přiřčnění pozemků byl řádný výkon práva myslivosti. Je třeba, aby od sebe byly honitby dostatečně vzdáleny a aby bylo území bez výběžků, s jasnými a v terénu zřetelnými hranicemi.
16. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
17. Osoba zúčastněná na řízení se zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného. Dodala, že § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nestanoví, že by se změna honitby nemohla týkat též honebních pozemků ve vlastnictví osob odlišných od navrhovatele. Smyslem řízení je ostatně vytvoření optimálních podmínek pro ochranu a rozvoj myslivosti, nikoli ochrana zájmů vlastníků dotčených pozemků. Souvislost honitby Černé Budy není přerušena nehonebními pozemky v obci Nechyba, protože honební pozemky obklopují celou obec, a pohybu zvěře tudíž nic nebrání. Žalobci opomíjí, že jde o řízení podle § 31 odst. 4, nikoli podle § 31 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti. Podle § 2 písm. o) zákona o myslivosti se Lesy ČR považují za vlastníka pozemků, na jejichž přiřčnění k honitbě Černé Budy panuje shoda. Skutečnost, že v podané žádosti byly některé pozemky uvedeny omylem, nic nemění na správnosti rozhodnutí správních orgánů, v nichž již tyto pozemky uvedeny nejsou.

18. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje zamítnutí žaloby.

Další vyjádření účastníků

19. Žalobci v replice zopakovali, že v řízení podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nelze k honitbě, o jejíž změnu v řízení jde, přičlenit honební pozemky, jež jsou dosud součástí jiné honitby. Nejprve je třeba, aby byly z této honitby vyňaty. O to však v posuzované věci nikdo nepožádal – ani jejich vlastníci, ani sám navrhovatel (ten žádal pouze o vynětí pozemku p. č. 920/1 v katastrálním území Vlkančice z honitby Stříbrná Skalice). O změně hranic honitby Úžice tedy rozhodl orgán státní správy myslivosti *ex offio*, což je nepřípustné (rozsudek NSS sp. zn. 10 As 43/2015). Rovněž nebyla dodržena logická posloupnost řízení, protože nejprve je třeba pozemky z honitby vyjmout a teprve potom na nich lze uznat novou honitbu. Dále žalobci zopakovali argumentaci o nesouvislosti honebních pozemků, o příliš vysokém procentu arondovaných pozemků, způsobu přičleňování pozemků a o účelovém zařazení zjevně nehonebních pozemků do honitby Černé Budy.
20. Ve vyjádření k vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobci svou argumentaci zopakovali.
21. Osoba zúčastněná na řízení v reakci na to uvedla, že § 31 zákona o myslivosti upravuje obecně řízení o změně honitby. O změnu honitby osoba zúčastněná na řízení požádala. V rámci tohoto řízení může dojít k uvolnění honebních pozemků ze stávajících honiteb. Zákon navrhovateli neukládá, aby požádal o vynětí konkrétních pozemků ze sousedních honiteb. Žalobci citovaný rozsudek NSS sp. zn. 10 As 43/2015 se týkal jiné věci, nicméně z něj plynoucí požadavky na logickou posloupnost jednotlivých řízení podle zákona o myslivosti byly splněny i v právě posuzované věci. Výroky prvostupňového rozhodnutí totiž mají logickou posloupnost: nejprve se rozhodlo o zrušení, resp. změně stávajících honiteb a poté o uznání nové honitby. Pokud jde o údajné překročení maximálního přípustného procenta pro arondaci, upozornila osoba zúčastněná na řízení, že jak pozemky ze zrušené honitby Svatý Prokop, tak pozemky uvolněné z honiteb Úžice a Rataje nad Sázavou byly k honitbě Černé Budy přičleněny na základě § 30 zákona o myslivosti coby volné pozemky. V případě honitby Černé Budy byl splněn jednak požadavek, aby navrhovatel vlastnil souvislé honební pozemky (toho lze dosáhnout i prostřednictvím přičleněných pozemků), a jednak požadavek, aby dosahovaly výměry minimálně 500 ha.

Dosavadní průběh soudního řízení

22. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 31. 10. 2023, č. j. 43 A 44/2022-76. Napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že správní orgány nezkoumaly soulad navržených změn v honitbě Úžice se zásadami mysliveckého hospodaření, ani neprovedly správní uvážení o vhodnosti jejich začlenění do honitby Černé Budy.
23. Proti tomuto rozsudku brojili žalovaný i osoba zúčastněná na řízení kasační stížností. NSS rozsudkem ze dne 17. 10. 2024, č. j. 1 As 224/2023-85, rozsudek krajského soudu zrušil. Krajskému soudu vytkl především procesní pochybení spočívající v tom, že rozhodl bez jednání, neboť nesprávně vyhodnotil, zda jsou ve věci splněny podmínky pro postup podle § 76 odst. 1 s. ř. s. Nebyly splněny ani podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto NSS uzavřel, že bylo na místě konat ve věci jednání. Dále NSS shledal, že krajský soud překročil žalobní body. Žalovanému totiž vytkl, že v rozporu se zákonem neuplatnil správní uvážení v otázkách, které nebyly vymezeny žádným žalobním bodem. Tím krajský soud překročil

rámec soudního přezkumu. NSS tedy krajskému soudu věc vrátil k dalšímu řízení, v němž mu uložil zejména napravit právě uvedené procesní vady.

24. NSS v rozsudku č. j. 1 As 224/2023-85 vyslovil i některá další vodítka, jichž se má krajský soud ve svých úvahách přidržel. NSS upozornil na rozsudek č. j. 1 As 43/2007-95, podle něhož platí, že v případě, že správní orgán uzná honitbu právě v té podobě, jakou navrhovatel navrhoval (jak tomu bylo i v právě posuzované věci), posuzuje jen to, zda uznávaná honitba splňuje požadavky vyplývající ze zákona o myslivosti. Tomu odpovídá odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Nelze jim vytýkat, že neposuzovaly také jiné myslitelné varianty řešení, ani to, že nezdůvodnily, proč je neupřednostnily.
25. NSS se také vyjádřil k předběžnému závěru krajského soudu týkajícího se *absence údajů ve správních rozhodnutích v otázce podílu přičleněných pozemků v důsledku arondace*, o němž uvedl, že by soud měl zvážit, zda je úvaha správních orgánů skutečně nepřezkoumatelná, pokud správní spis obsahuje seznam pozemků navržených k přičlenění, včetně jejich rozlohy v hektarech. K předběžnému závěru krajského soudu ohledně *souvislosti honebních pozemků a prostupnosti honitby u obce Nechyba* NSS uvedl jen to, že je třeba, aby se jí krajský soud zabýval podrobněji a vyhodnotil, zda mají jím formulované pochybnosti vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Konečně se NSS vesměs souhlasně vyslovil k závěru krajského soudu, že správní orgány postupovaly po procesní stránce správně.
26. Vysloveným právním názorem je krajský soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Řízení po zrušení rozsudku č. j. 43 A 44/2022-76

27. Poté, co NSS zrušil rozsudek č. j. 43 A 44/2022-76, se k věci vyjádřil žalovaný. Uvedl, že se ztotožňuje se závěry NSS. Dodal, že by soud neměl přihlížet k námitkám, které žalobci neuplatnili do okamžiku koncentrace správního řízení, ač tak učinit mohli (přiměřeně rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2013, č. j. 5 Ca 184/2009-37). To se týká zejména námitky podílu přičleňovaných pozemků z důvodu arondace, kterou žalobci uplatnili až v žalobě, čímž žalovanému znemožnili se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádat.
28. Pokud by se soud touto námitkou přeci jen zabýval věcně, uvádí žalovaný, že městský úřad ve svém rozhodnutí označil pojmem *arondace* i pozemky, které se staly součástí honitby Černé Budy proto, že je pozemky navrhovatele odřízly od původních honiteb, čímž tyto pozemky ztratily souvislost s honitbou původní a musely se stát součástí nově vzniklé honitby. To je důvod, proč se jeví, že byl překročen nejvyšší přípustný poměr pozemků připojených z důvodu arondace. Skutečná arondace ovšem slouží k zarovnání hranic – eliminaci výběžků, jež neodpovídají zásadám mysliveckého hospodaření. K té v daném případě došlo pouze v lokalitě Benátky. Žalovaný shrnul, že osoba zúčastněná na řízení má cca 508 ha vlastních pozemků (o 4 ha méně oproti původní žádosti), pozemky připojené z důvodu zarovnání hranice (tj. arondace ve svém skutečném významu) mají 45,777 ha, což činí 9 % vlastních pozemků v honitbě Černé Budy. Zákonné pravidlo tedy správní orgány dodržely navzdory nesprávnému označení v prvostupňovém rozhodnutí, které žalovaný při neuplatnění příslušné odvolací námitky nemohl v napadeném rozhodnutí opravit ani vysvětlit. Podle jeho přesvědčení to však lze zjistit ze správního spisu, z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a z tabulky, kterou nyní soudu předložil.
29. Dále žalovaný k otázce souvislosti honebních pozemků a prostupnosti honitby u obce Nechyba uvedl, že tato obec je kompletně obklopena honebními pozemky osoby zúčastněné

na řízení. V severovýchodní části je sice souvislost přerušena jejími nehonebními pozemky, nicméně honební pozemky jsou souvislé na jižní, západní i severní straně. Prostupnost je tedy zajištěna.

30. Dále se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení. Ta poukázala na to, že pozemky p. č. 237/2, 236/7, 207/1, 207/2, 207/3, 140/1, 140/3, 170/13, 170/45, 170/43 a 170/44 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou součástí honitby podle výroku nejsou (z výčtu prezentovaného žalobci je součástí honitby pouze pozemek p. č. 170/20 v témže katastrálním území, který je ornou půdou). Rovněž uvedla, že souvislost honebních pozemků p. č. 239 a 236/4, resp. 210/44 a 170/21 v témže katastrálním území je dána, a to nikoli skrz obecní zástavbu, nýbrž jižním směrem a poté západně a severozápadně okolo obce Nechyba [v prvním případě přes pozemky p. č. 242/1, 242/11, 240/1, 775/1 (tento jediný pozemek v katastrálním území Černé Budy), 217/3, 234/1, 233/2 a 236/5 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou a druhém případě přes pozemky p. č. 210/45, 234/1, 217/3, 775/1 (tento jediný pozemek v katastrálním území Černé Budy), 240/1, 242/11, 242/1, 250/51 a 322 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou]. Uvedené má oporu v zákresu na str. 20 prvostupňového rozhodnutí.
31. K problematice arondovaných pozemků osoba zúčastněná na řízení uvedla, že ze správního spisu vyplývá, že z důvodu dohody s Lesy ČR bylo k honitbě přičleněno 37,36 ha, z důvodu ztráty souvislosti 44,95 ha a z důvodu arondace jen 45,78 ha. Zákonný limit tedy překročen nebyl.
32. Jinak se osoba zúčastněná na řízení ztotožnila se závěry krajského soudu, které učinil ve zrušeném rozsudku č. j. 43 A 44/2022-76.
33. Žalobci uvedli, že souhlasí s názorem NSS, že podíl pozemků přičleněných z důvodu arondace lze zjistit z prvostupňového rozhodnutí. Zatímco výměra vlastních pozemků osoby zúčastněné na řízení činí 507,9209 ha, výměra pozemků přičleněných kvůli arondaci činí 133,1599 ha – tedy 26 %, což podstatně překračuje zákoný 10% limit. Honitba Černé Budy byla tedy uznána, aniž splňovala zákonné podmínky, a proto je na místě napadené rozhodnutí zrušit.
34. Dne 29. 1. 2025 žalovaný soud sdělil, že společnost ZAS Úžice a.s. v roce 2024 přičlenila své honební pozemky nacházející se v oblasti honitby Černé Budy do této honitby. Mělo by se jednat o 5,0799 ha.
35. Ve vyjádření ze dne 30. 1. 2025 k otázce arondace žalobci doplnili, že námitku přičlenění velkého množství pozemků vznesli již v průběhu správního řízení. Tabulka v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí obsahuje výčet přičleněných pozemků s určením vlastníka a důvodem přičlenění – „arondace“ nebo „volné poz.“. Z této tabulky plyne, že součet výměr pozemků přičleněných z důvodu arondace je 133,1599 ha. Městský úřad výslovně uvedl, že pozemky přičleněné z důvodu zarovnání hranic označil v tabulce jako „arondace“. Na tom nic nezměnilo ani napadené rozhodnutí, v němž je uvedeno, že přičleňované pozemky drobných vlastníků doplňují pozemky žadatele tak, aby vzniklo ucelené území s jasnými a v terénu znatelnými hranicemi a současně dojde k vyrovnání hranic honiteb bez výběžků, které by byly v rozporu se zásadami mysliveckého hospodaření. Žalobci v žalobě namítali, že rozsah pozemků přičleněných kvůli arondaci převyšuje 10 %. Vyjádření žalovaného, podle kterého z prvostupňového rozhodnutí plyne, že rozsah arondovaných pozemků nepřesahuje 10% limit, není pravdivé. Městský úřad termín „arondace“ výslovně ztotožnil s vyrovnáním hranic. Žalobcům není zřejmé, jak osoba zúčastněná na řízení (a následně i

žalovaný) dospěla k závěru, že rozloha arondovaných pozemků činí 45,78 ha. Ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgány posoudily otázku rozsahu arondace alespoň implicitně. Naopak, správní orgány rozsah arondace posoudily zcela explicitně, a to v rozsahu 133,1599 ha. Pozdější změny výměr a označení pozemků nejsou relevantní s ohledem na pravidlo přezkumu podle skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Tvzení žalovaného, že městský úřad označil termínem arondace pozemky, které arondovány nebyly, je absurdní. Žalovaným dodatečně předložená tabulka je v rozporu s tabulkou přiřazených pozemků v prvostupňovém rozhodnutí a žalovaný jejím prostřednictvím dezinterpretuje jeho význam.

Jednání

36. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
37. Žalobci se při jednání zaměřili zejména na otázku arondace a rekapitulaci svého vyjádření ze dne 30. 1. 2025. Zásadní je podle žalobců interpretace tabulky přiřazených pozemků v prvostupňovém rozhodnutí. Městský úřad vysvětlil, co se myslí arondací (pozemky přiřazené z důvodu zarovnání hranic ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o myslivosti, které zákon spojuje s 10% limitem). Na s. 18 prvostupňového rozhodnutí se rekapituluje důvody přiřazení. Není tam uvedeno nic z toho, co tvrdí žalovaný či osoba zúčastněná na řízení. Výměra vlastních pozemků je 507 ha, limit pro arondaci je tedy 50 ha (přibližně). Proti tomu stojí tabulka, podle které je arondováno cca 133 ha pozemků. Napadené rozhodnutí na důvodech přiřazení pozemků nic nezměnilo (jen doplnilo osm dalších přiřazených pozemků). Nezákonná arondace byla i jedním z důvodů žaloby. Interpretace důvodů přiřazení ze strany žalovaného, potažmo osoby zúčastněné na řízení, nemá oporu v rozhodnutích správních orgánů. Žalobci nesdílejí názor, že z důvodu arondace bylo přiřazeně 45,78 ha pozemků. Posouzení důvodů přiřazení bylo explicitní – že jde o 133 ha. Kategorii „právé arondace“ vytvořil žalovaný dodatečně navzdory pojmu arondace používanému v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobci odkázali na s. 6-7 žaloby, kde byla vznesena námitka příliš velkého rozsahu přiřazených pozemků z důvodu arondace, včetně konkrétních údajů o rozloze. K provedenímu dokazování se žalobci pozastavili nad uvedeným rozsahem 128 ha arondovaných pozemků v „tabulce důvodů přiřazení“ předložené žalovaným. Žalobcům výpočet na základě tabulky v prvostupňovém rozhodnutí vyšel na 133 ha (odchylka je 5 ha, což by mohlo vést i k závěru, že arondováno bylo 10 %). V každém případě ale nelze potvrdit ani vyvrátit rozčlenění důvodů přiřazení uvedených v tabulce předložené žalovaným. Ze správního spisu to ověřit nelze. Práci, kterou měl udělat městský úřad, se snaží žalovaný suplovat v řízení před soudem. Výsledkem je tabulka, která nemá oporu ve správním spise. Z mapy na s. 20 prvostupňového rozhodnutí vzhledem k jejímu měřítku nic zjistit nelze.
38. Žalovaný zdůraznil, že v odvolání námitka nezákonné arondace nebyla uplatněna. Ani v žalobě se žádné výpočty ohledně správné rozlohy arondovaných pozemků neobjevují. Žalobci je poprvé uplatnili až před jednáním, jde tedy o pozdě uplatněný žalobní bod, a soud by proto k němu neměl přihlížet. Městský úřad použil slovo „arondace“ nešťastně. Tento pojem zákon nezná, jde o přiřazení pozemků z určitého důvodu. Nutnou součástí výroku či odůvodnění (nezazní-li taková námitka) není uvedení důvodů přiřazení. Proto žalovaný připravil soudu přehlednou tabulku, ve které jsou uvedeny důvody přiřazení. Žalobci do arondace zahrnují všechny tři důvody přiřazení, 10% limit se týká pouze pozemků k zarovnání hranic. Ve správním spise je mapový podklad pro prvostupňové rozhodnutí, ze kterého by se daly dovodit důvody přiřazení. Rozčlenění pozemků podle důvodů přiřazení

v tabulce předložené v soudním řízení vycházelo z tabulek městského úřadu a z mapy vlastnictví, která byla součástí spisu. Součástí správního spisu jsou mapové podklady, ze kterých je zjevné, které pozemky jsou ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a které další pozemky její pozemky obklopují. Z těchto údajů byla vytvořena tabulka. Došlo bohužel ke změnám v katastru nemovitostí, mnoho pozemků (parcelních čísel) proto již v katastru nemovitostí nyní nelze najít (např. proto, že došlo k jejich sloučení) a nelze zjistit jejich skutečnou výměru, proto mohlo dojít k nesrovnalostem v rozsahu arondovaných pozemků. Žalovaný vycházel mimo jiné z mapy čl. 1/21 správního spisu, map se zvýrazněním listů vlastnictví čl. 1/19 správního spisu, tabulky čl. 39/1 a 7/5 a seznamu pozemků uvedeného v tabulce v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Tabulka byla zpracována podle aktuálního stavu katastru nemovitostí.

39. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobci interpretují vytržené části prvostupňového rozhodnutí, aby splnily účel, který žalobou sledují. Zaměřují se na tabulku přiřazených pozemků (s. 5-18), ale pomíjí navazující (vysvětlující) odstavec ihned pod tabulkou, podle kterého je důvodem přiřazení, že část pozemků je uvolněná, část byla uvolněná za účelem doplnění pozemků žadatele, aby vznikla ucelená honitba. Tento odstavec je třeba vnímat společně s tabulkou. Jestliže tabulka (poněkud nešťastně) uvádí jako důvod přiřazení „arondace“, je zřejmé, že městský úřad tím pojmem označoval dva důvody, ne jeden. Argumentace žalobců je účelová [např. námitka prostupnosti honitby u obce Nechyby nebo že pojem arondace znamená pouze přiřazení z důvodu zarovnání pozemků, protože např. u pozemku 259/4 v k. ú. Úžice u Kutné Hory je jako důvod přiřazení uvedena arondace, ačkoli jde o pozemek, který byl předtím součástí honitby Sv. Prokop a navíc je ve vlastnictví žalobce c)]. Správní řízení v těchto věcech jsou komplikovaná, správní orgány nemají dostatečné kapacity pro jejich zvládnutí. Žalobní argumentace ohledně arondace se týká (maximálně) dílčího nedostatku odůvodnění, mohlo by jít jen o vadu, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Posouzení žaloby

Splnění podmínek řízení a rozsah soudního přezkumu

40. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání opravných prostředků a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Proto žalobu věcně projednal. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a přezkoumal je v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Posouzení žalobních bodů

Správní orgány zvolily správný procesní postup

41. Soud se nejprve zabýval námitkou, že správní orgány pochybily po procesní stránce. Následující závěry soud vyslovil již ve svém předchozím zrušeném rozsudku č. j. 43 A 44/2022-76, a protože je NSS v rozsudku č. j. 1 As 224/2023-85 nezpochybnil (bod 44 cit. rozsudku), soud na nich setrvává.
42. Žalobci tvrdí, že o žádosti v té podobě, v jaké byla podána, nemělo být vůbec rozhodováno. V první řadě žalobci zpochybňují, že by zákon umožňoval, aby navrhovatel v žádosti o uznání honitby navrhl přiřazení pozemků, které nejsou v jeho vlastnictví a které jsou v okamžiku podání žádosti součástí jiné honitby. Podle žalobců nelze v jediném řízení

rozhodnout jak o uvolnění pozemků z existující honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, tak o uznání nové vlastní honitby, jejíž součástí jsou i ony uvolněné pozemky.

43. Dále žalobci namítají, že ty z pozemků, které správní orgány vyňaly z honitby Úžice za užití § 31 odst. 4 zákona o myslivosti a které nebyly ve vlastnictví navrhovatele, vůbec nemohly být na základě tohoto ustanovení vyňaty. Vynětí je totiž možné pouze na základě žádosti jejich vlastníků. Ti ovšem žádnou takovou žádost nepodali.
44. Podle § 18 odst. 1 zákona o myslivosti podává návrh na uznání honitby vlastník honebních pozemků [...] orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona (obecné podmínky pro tvorbu honiteb – pozn. soudu), musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby.
45. Podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti může navrhovatel požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přiřčeny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s uvedením důvodů tohoto přiřčení. Pokud se o přiřčení s těmito vlastníky dohodl, přiloží tuto dohodu k návrhu. [...]
46. V posuzované věci se jedná o uznání (nové) vlastní honitby Černé Budy. Mezi účastníky není sporné, že podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti je možné k honebním pozemkům na žádost navrhovatele přiřčít i pozemky nových vlastníků. Žalobci však namítají, že pozemky vlastníků odlišných od navrhovatele, které prvostupňové rozhodnutí takto přiřčilo k honitbě Černé Budy, nebyly volné, protože byly součástí honitby Úžice. Podle rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, totiž může honitbu na určitých honebních pozemcích vykonávat pouze jedno honební společenstvo (bod 15 rozsudku a tam citovaná judikatura). Aby tedy mohl být pozemek, jenž byl ke dni zahájení řízení součástí honitby Úžice (lhostejno, zda jej vlastnil navrhovatel, nebo jiná osoba), přiřčen k honitbě Černé Budy, bylo jej třeba nejprve „uvolnit“ (tj. dosáhnout stavu, kdy přestane být součástí některé ze stávajících honiteb). K tomu zná zákon o myslivosti institut změny honitby, jež je obsažen v § 31 zákona o myslivosti.
47. Jak správní soudy opakovaně uvedly (např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 As 245/2017-48, bod 17), ke změně honitby může dojít jen ze dvou důvodů. Prvým důvodem je, že změnu honitby vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření (§ 31 odst. 1 zákona o myslivosti), druhým důvodem je změna vlastnictví honebních pozemků (§ 31 odst. 4 zákona o myslivosti). Naplnění hypotézy § 31 odst. 1 je na posouzení orgánu státní správy myslivosti, který z uvedeného důvodu může změnu honiteb na návrh jejich držitelů (případně jednoho z nich, nedojde-li mezi nimi k dohodě) povolit, přičemž zákon upravuje způsob, jakým má být taková změna provedena, a to vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků. Současně je v § 31 odst. 3 zákona o myslivosti stanoven korektiv maximální výměry, o jakou se nesmí žádná z dotčených honiteb změnit (o více než 10 %). Naproti tomu v případě žádosti o změnu honitby vyplývající ze změny vlastnictví honebních pozemků podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zákon příslušnému správnímu orgánu prostor pro úvahu neposkytuje, nýbrž mu ukládá změnu provést, a toliko stanoví, k jakému datu tak má učinit. Podmínkou provedení požadované změny je však splnění dalších kogentních podmínek zákona, zejména podmínky, že honební pozemky tvořící honitbu spolu musí souviset (§ 17 odst. 5 zákona o myslivosti).
48. Zákon o myslivosti o spojování řízení nic neříká. Uplatní se tak obecná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Z jeho § 140 vyplývá, že správní orgán může spojit řízení (resp. vést společné řízení), pokud se týkají téhož předmětu nebo spolu jinak věcně souvisejí

anebo se týkají těchto účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Zda bude vedeno více různých řízení, nebo jedno společné řízení je při splnění uvedených zákonných předpokladů na úvaze správního orgánu. Současně je třeba podotknout, že vedení více různých řízení v situacích, kdy by bylo stačilo vést řízení jediné, je obecně v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení (§ 6 odst. 2 správního řádu).

49. Spojováním řízení vedených podle zákona o myslivosti se zabýval i NSS v citovaném rozsudku sp. zn. 8 As 245/2017. V tehdy posuzované věci se jednalo o vedení jednoho řízení o změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti kvůli změně vlastnictví a současně o změně podle § 31 odst. 1 téhož zákona, protože (v pořadí první) změna honitby zapříčiněná změnou vlastnictví vyvolala potřebu dalších změn, aby bylo nové uspořádání v souladu se zásadami řádného mysliveckého hospodaření. NSS tehdy postup v uvedené posloupnosti aproboval jakožto logický a předvídatelný.
50. Pokud má soud aplikovat právě uvedená východiska na posuzovanou věc, konstatuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že navrhovatel měl právo vyplývající z § 18 odst. 4 zákona o myslivosti v žádosti o uznání honitby požádat, aby k jeho pozemkům byly přičleněny další souvislé pozemky jiných vlastníků. Není sporné ani to, že jeden pozemek může být součástí právě jedné honitby. Samotná žádost o přičlenění pozemků k nově uznávané honitbě, které jsou v době jejího podání žádosti ještě součástí jiné honitby, ovšem v rozporu s touto premisou není. Přičleňované pozemky (mj. ve vlastnictví žalobců) totiž nebyly nikdy v průběhu řízení ani po vydání žádného z rozhodnutí součástí více honiteb. Tento nežádoucí a nezákonný stav nikdy nastat neměl (navrhovatel ani správní orgán neměli takové ambice) a ani nenastal.
51. Dále není sporu o tom, jakým způsobem lze docílit toho, aby pozemek, který je součástí určité honitby, její součástí být přestal. K tomu slouží institut změny honitby podle § 31 odst. 1 nebo odst. 4 zákona o myslivosti. V posuzované věci připadá v úvahu pouze § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, protože změny v honitbách jsou odůvodněny změnou vlastnictví (skutečností že větší množství pozemků přešlo do vlastnictví osoby zúčastněné na řízení-navrhovatele).
52. Soud nesouhlasí s názorem žalobců, že bez návrhu (souhlasu) vlastníků pozemků není možné vyjmout určitý pozemek z jedné honitby, aby se mohl stát součástí (nové) honitby, o jejíž uznání jde. Žalobci naznačují, že za užití § 31 odst. 4 zákona o myslivosti je možné vyjmout z honitby pouze ty pozemky, které jsou ve vlastnictví navrhovatele coby jejich nového vlastníka. U pozemků jiných vlastníků to prý bez jejich návrhu není možné. To však ze znění tohoto ustanovení nevyplývá. Předestřený právní názor žalobců by nedával smysl ani z hlediska účelu právní úpravy. Pokud by na něj soud přistoupil, zcela by tím vyprázdnil oprávnění navrhovatele o uznání nové honitby žádat o přičlenění pozemků jiných vlastníků v jiné situaci, než při uznávání nové honitby „na zelené louce“. A zásadně by to také omezovalo možnosti orgánů státní správy myslivosti spoluurčovat podobu honiteb tak, aby v nich byl zajištěn řádný výkon myslivosti. To by bylo v rozporu se základním východiskem tvorby honiteb – totiž že se tvoří pro zvěř, nikoli podle přání a potřeb jejich uživatelů a vlastníků honebních pozemků (rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 As 43/2007-95).
53. Lze uzavřít, že není pravda, že správní orgány rozhodly o změně hranic honitby Úžice podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti ve vztahu k pozemkům vlastníků odlišných od navrhovatele

ex offio, tj. bez návrhu. Vlastníci těchto pozemků totiž nebyli jediní, kdo byl oprávněn k podání takového návrhu. Návrh podal navrhovatel tím, že požádal o to, aby byly tyto pozemky přiřčeny k honitbě, o jejíž uznání žádal. Správní orgány tedy rozhodly na návrh navrhovatele. Současně správní orgány nepochybily, pokud vedly řízení a rozhodly jedním rozhodnutím o zániku honitby Svatý Prokop, změnách hranic honiteb Úžice a Rataje nad Sázavou, o uznání vlastní honitby Černé Budy a přiřčení volných honebních pozemků. Skutečnost, že tyto věci jsou předmětem správního řízení, pak musela být účastníkům řízení zřejmá, neboť takto byl předmět řízení vymezen již v oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 12. 2020 (v němž městský úřad uvedl, že *zahajuje řízení ve věci uznání vlastní honitby Černé Budy dle § 18 zákona o myslivosti na základě změn vlastnictví honebních pozemků dle § 31 zákona o myslivosti*).

54. Současně soud konstatuje, že ze správního spisu je zřejmé, že procesní práva účastníků (žalobců, ale i jiných vlastníků pozemků dotčených požadovanou změnou) byla zcela zachována. Zejména jim orgán státní správy myslivosti doručoval písemnosti a jejich námítky vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí. Obdobně postupoval žalovaný v odvolacím řízení. To je pro hodnocení zákonnosti procesního postupu správního orgánu podstatné. Shodně k podobné otázce přistoupil i NSS v rozsudku ze dne 23. 7. 2021, č. j. 1 As 384/2020-48, v němž aproboval ne zcela korektní procesní postup orgánu státní správy myslivosti právě s odkazem na to, že účastníci mohli svá práva uplatnit v plné míře.
55. Námitka je nedůvodná.

Nedostatky návrhu nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí

56. Žalobci namítají, že navrhovatel zahrnul *do návrhu* pozemky, které tam zjevně nepatří, neboť nejsou honební (p. č. 207/1, 207/2, 207/3 a 170/13 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou), což je zřetelné z druhu pozemku uvedeného v katastru nemovitostí.
57. Soud ve shodě s osobou zúčastněnou na řízení uvádí, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí není podstatné, jaké pozemky byly uvedeny v návrhu. Ačkoli není geneze návrhu zachycena ve správním spisu (jeho součástí je patrně jen poslední verze žádosti), z prvostupňového (str. 25-26) a napadeného (str. 9) rozhodnutí, jakož i z vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení vyplývá, že navrhovatel v průběhu řízení návrh měnil. To je zřejmě důvod, proč se pozemky p. č. 207/1, 207/2, 207/3 a 170/13 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou, jimž žalobce vytýká, že vůbec nejsou honební, nakonec součástí honitby Černé Budy nestaly. Nejsou totiž uvedeny v žádném z výroků prvostupňového rozhodnutí, tj. ani se neuvolňují z honitby Úžice (výrok II), ani se nestávají součástí nově uznané honitby Černé Budy (výrok IV).
58. Pokud jde o pozemek p. č. 170/13, ten navíc v katastrálním území Radvanice nad Sázavou (aktuálně) neexistuje (a to ani v číselné řadě stavebních pozemků). I když jde možná jen o chybu v psaní (překlep) v číslice vyjadřující poddělení (některé pozemky p. č. 170/xy v tomto katastrálním území jsou ve výroku IV k nově vzniklé honitbě přiřčovány), nemůže soud odhadovat, jaký jiný pozemek měli žalobci na mysli.
59. Žalobci vytýkaná chyba v návrhu se tedy v napadeném rozhodnutí neprojevila, a proto nemůže způsobit jeho nezákonnost.

Situaci na nejsevernějším okraji honitby u obce Benátky vyřešil žalovaný v souladu se zákonem

60. Dále žalobci namítají, že pozemky p. č. 250/19, 255/1, 257/35 a 274/3 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou postrádají souvislost s pozemky osoby zúčastněné na řízení, a proto se neměly stát součástí honitby Černé Budy, nýbrž měly zůstat součástí honitby Úžice. Tyto pozemky se objevily nejen v návrhu, nýbrž i ve výroku prvostupňového rozhodnutí, potvrzeného napadeným rozhodnutím. Staly se tedy součástí honitby Černé Budy.
61. K těmto pozemkům (výslovně k p. č. 255/1, 257/35 a 274/3 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou) nacházejícím se v nejsevernější části honitby v blízkosti obce Benátky se vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 8 a 9). Jeho závěry lze vztáhnout i na pozemek p. č. 250/19 v témže katastrálním území. O uvedených pozemcích uvedl, že sice skutečně nejsou souvislé s ostatními pozemky navrhovatele, ovšem tvoří – i s přičleňovanými pozemky – ucelenou lokalitu o ploše cca 10 ha. Kdyby tato lokalita zůstala součástí honitby Úžice, vznikl by výběžek do honitby Černé Budy o šířce 240 metrů a délce 500 metrů. S ohledem na to a na § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti pokládal žalovaný za vhodnější přičlenit celou tuto lokalitu do honitby Černé Budy.
62. Soud ze správního spisu a z veřejně dostupných údajů v katastru nemovitostí ověřil, že je tomu skutečně tak. S odůvodněním žalovaného proto souhlasí. Ponecháním právě popsané lokality v honitbě Úžice by vznikl nežádoucí výběžek do honitby Černé Budy. Obecná pravidla pro tvorbu honiteb požadují, aby měly honitby jasné a v terénu zřetelné hranice, bez výběžků (§ 17 odst. 6 zákona o myslivosti). Stav podle napadeného rozhodnutí současně respektuje přirozenou a v terénu dobře zřetelnou hranici honiteb, jíž je na západní straně dané lokality potok (přítok Moštického potoka) a pás zeleně kolem něho, což je také v souladu s § 17 odst. 4 zákona o myslivosti.
63. Námitka je nedůvodná.

Honební pozemky v okolí obce Nechyba jsou souvislé

64. Dále žalobci namítají, že honební pozemky nejsou v rozporu s § 17 odst. 5 zákona o myslivosti souvislé. Poukazují na to, že souvislá zástavba v intravilánu obce Nechyba souvislost honebních pozemků přerušuje. Konkrétně není možné dostat se z pozemku p. č. 239 na pozemek p. č. 236/4 a z pozemku p. č. 210/44 na pozemek p. č. 170/21 (všechny v katastrálním území Radvanice nad Sázavou), protože se mezi nimi nachází zastavěné území obce Nechyba – konkrétně pozemky p. č. 237/2, 236/7, 207/1, 207/2, 207/3, 140/1, 140/3, 170/13, 170/20, 170/45, 170/43 a 170/44 v témže katastrálním území, jež jsou podle údajů uvedených v katastru nemovitostí buď manipulačními plochami, nebo (oplocenými) zahradami či ostatními plochami. Ze zákona tedy o honební pozemky nejde [§ 2 písm. e) zákona o myslivosti].
65. Tuto námitku vznesli účastníci poprvé až v žalobě, a proto se s ní žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Ve vyjádření ovšem uvedl, že obec Nechyba je zcela obklopena honebními pozemky osoby zúčastněné na řízení. V severovýchodní části je sice souvislost přerušena nehonebními pozemky, nicméně honební pozemky jsou souvislé na jižní, západní i severní straně. Prostupnost je tedy zajištěna.
66. Osoba zúčastněná na řízení upozornila, že pozemky nacházející se v zastavěném území obce Nechyba nejsou podle výroku prvostupňového rozhodnutí součástí honitby Černé Budy, s výjimkou pozemku p. č. 170/20 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou, který je

ornou půdou. Dále dodala, že mezi žalobci uváděnými dvojicemi pozemků se po honebních pozemcích dostat lze, a to okolo obce Nechyba po její západní a severní straně (podrobně bod 30 tohoto rozsudku).

67. Podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti jsou nehonebními pozemky uvnitř hranice současně zastavěného území obce, jako náměstí, návsi, tržiště, ulice, nádvoří, cesty, hřiště a parky, pokud nejde o zemědělské nebo lesní pozemky mimo toto území, dále pozemky zastavěné, sady, zahrady a školky řádně ohrazené, oplocené pozemky sloužící k farmovému chovu zvířete, obvod dráhy, dálnice, silnice, letiště se zpevněnými plochami, veřejná a neveřejná pohřebiště a dále pozemky, které byly za nehonební prohlášeny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti.
68. Podle § 2 písm. f) téhož zákona jsou honebními pozemky všechny pozemky neuvedené v písmenu e).
69. Podle komentářové literatury lze při výkladu uvedených pojmů vycházet z katastrálního zákona, č. 256/2013 Sb. (Komentář k § 2. In PETR, B. a kol. Zákon o myslivosti. Komentář. Praha. Wolters Kluwer ČR, 2015, dostupné v systému ASPI).
70. Podle § 17 odst. 5 zákona o myslivosti spolu honební pozemky tvořící honitbu musí souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvířete nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou.
71. Žalobci mají pravdu v tom, že výčet překážek souvislosti obsažený v § 17 odst. 5 je demonstrativní. To vyplývá v první řadě z jazykového výkladu tohoto ustanovení – zákonodárce v něm užil slova *například*. Zjevně se tedy jedná o příkladný výčet, což potvrzuje i judikatura. V rozsudku ze dne 25. 4. 2007, č. j. 22 Ca 442/2004-56, dospěl Krajský soud v Ostravě k témuž závěru a dodal, že u každého pozemku, který není v tomto výčtu uveden, je třeba individuálně a se zřetelem ke všem okolnostem případu zkoumat, zda netvoří překážku pohybu zvířete či zda pro ni není nebezpečím.
72. Z judikatury správních soudů vyplývá, že smyslem § 17 odst. 5 zákona o myslivosti je, aby se zvíře mohla volně pohybovat v prostoru celé honitby, aniž by byla vystavena nebezpečí při pokusu překonat eventuální překážku v pohybu (rozsudek NSS sp. zn. 9 As 69/2007). Zástavba takovou překážku představovat může (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 2. 2006, č. j. 29 Ca 141/2004-42, a navazující rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2008, č. j. 7 As 26/2006-72), nebo nemusí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2015, č. j. 9 A 104/2011-44). Záleží na individuálních okolnostech, tedy zda zástavba honební pozemky přetíná a průchod zvířete neumožňuje, nebo zda tvoří v rámci honitby určitou „enklávu“, již může zvíře obejít.
73. Soud ze správního spisu a z veřejně dostupných údajů v katastru nemovitostí ověřil, že žalovaný má pravdu. Prostupnost honitby v její nejužší části v okolí obce Nechyba je dána. Z jednoho honebního pozemku na druhý se lze dostat po jižní, západní a severní straně této obce, a to přes pozemky p. č. 217/3 v katastrálním území Radvanice nad Sázavou, p. č. 775/1 v katastrálním území Černé Budy, a dále před pozemky p. č. 240/1, 242/11, 242/1, 250/51 a 322 opět v katastrálním území Radvanice nad Sázavou, které jsou ornou půdou, resp. lesními pozemky, což jsou bezpochyby pozemky honební (proti čemuž ani žalobci nic nenamítají). Tento prostor je v nejužším místě široký zhruba 200 metrů.

74. Týž závěr vyplývá i z mapy *Vymezení zastavěného území Radvanice-Nechyba*, kterou soudu předložili žalobci (příloha č. 13 žaloby) a soud jí při jednání provedl důkaz. I podle ní je mezi hranicí zastavěného území v severozápadní části obce Nechyba a hranicí honitby prostor, který zajišťuje prostupnost honitby. Ilustrativně provedl soud při jednání důkaz mapou, kterou předložila společně s vyjádřením osoba zúčastněná na řízení (č. l. 136). V ní osoba zúčastněná na řízení červenou barvou vyznačila žalobci označené dvojice honebních pozemků a tyrkysovou barvou vyznačila honební pozemky ve svém vlastnictví, po nichž se lze dostat z jednoho pozemku na druhý. I ta podporuje výše vyslovený závěr soudu, že prostupnost honitby není narušena. Soud provedl důkaz též snímky katastrální mapy, na nichž žalobci vyznačili podle nich problematické nehonební pozemky (příloha č. 14 žaloby). Ty však nepopírají existenci výše popsaného propojení vedoucího jinudy, přes pozemky honební.

75. Námitka je nedůvodná.

Přičleňování pozemků k pozemkům již přičleněným je přípustné

76. Žalobci namítají, že § 30 odst. 1 zákona o myslivosti sice umožňuje k honitbě připojit jiné honební pozemky, ty však musí mít souvislosti s některými z pozemků, který tvoří honitbu („honitbotvorných“ pozemků). V posuzované věci jde o honitbu vlastní, a proto jsou těmito pozemky jen pozemky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Nikoli pozemky Lesů ČR, které byly k této honitbě přičleněny. Přičleňovat pozemky k pozemkům, které byly již k honitbě tímto způsobem přičleněny, totiž zákon nedovoluje.

77. Žalovaný ve svých vyjádřeních k této námitce žádný postoj nezaujal.

78. Podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění.

79. Ze znění citovaného ustanovení nevyplývá zákaz přičleňovat k již přičleněným pozemkům. Nevyplývá ani z rozsudku NSS ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 As 169/2016-49, na který se odvolávají žalobci. V něm NSS sice řešil otázku výkladu § 30 zákona o myslivosti, zabýval se však primárně kritérii, jimiž se orgán státní správy myslivosti řídí při přičleňování honebních pozemků. Problematiku „přičleňování k již přičleněnému“ výslovně neřešil. Ovšem z jeho závěrů podle přesvědčení soudu implicitně vyplývá, že se NSS nedomnívá, že by zákon vyžadoval, aby všechny přičleněné pozemky měly společnou hranici s některým z pozemků, který tvoří honitbu, k níž jsou přičleňovány. V bodě 18 citovaného rozsudku totiž NSS shrnul právní úpravu tak, že zákon předpokládá, že „*existují-li pozemky, které netvoří vlastní ani společenstevní honitbu, správní orgán na návrh nebo z úřední povinnosti tyto pozemky přičlení k již existující honitbě. Zákon předpokládá, že správní orgán bude primárně postupovat tak, že celek nepřičleněných pozemků přičlení k té honitbě, s níž má tento celek nejdelší společnou hranici.*“ (zdůrazněno krajským soudem). Pokud tedy NSS počítá s tím, že se bude podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti přičleňovat více pozemků (jejich celek), pak zjevně netrvá na tom, aby každý pozemek z onoho celku sousedil s některým z „honitbotvorných“ pozemků.

80. Žalobci se dovolávají komentářové literatury k § 30 zákona o myslivosti, podle níž „*musí mít přičleňovaný pozemek vždy souvislost s některým z ‚honitbotvorných‘ honebních pozemků.*“ (Komentář k § 30. In PETR, B. a kol. Zákon o myslivosti. Komentář. Praha. Wolters Kluwer

ČR, 2015, dostupné v systému ASPI). Tento závěr však není nijak rozveden ani odůvodněn, a proto mu soud nemůže s ohledem na shora uvedené přisvědčit.

81. Námitka je nedůvodná.

Správní spis neposkytuje oporu pro závěr, že byly dodrženy podmínky pro přičlenění pozemků z důvodu zarovnání hranic (arondace)

82. Žalobci namítají, že podíl pozemků, které byly přičleněné k honebním pozemkům navrhovatele z důvodu arondace (tj. vyrovnání hranic), je příliš vysoký.

83. Soud předně k poznámce žalovaného, že žalobci tuto námitku neuplatnili v odvolacím řízení, a žalovaný se k ní tudíž nemohl vyjádřit, konstatuje, že tato polemika není z pohledu soudního přezkumu relevantní. Desetiprocentní limit pro arondaci zakotvený v § 18 odst. 4 zákona o myslivosti je zákonnou podmínkou pro uznání vlastní honitby. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací námitky vymezují rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí toliko z hlediska jeho správnosti. Soulad odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy (tj. jeho zákonnost), přezkoumává odvolací orgán (žalovaný) z úřední povinnosti, i bez řádně uplatněné námítky. Nelze samozřejmě po odvolacích orgánech požadovat, aby v odůvodnění rozhodnutí o odvolání výslovně uvedly veškeré úvahy týkající se zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, tedy o jeho souladu s veškerými myslitelnými právními předpisy, které na daný případ dopadají (s ohledem na množství právní regulace dopadající na některá řízení a v nich vydaná rozhodnutí by to ani nebylo možné). Potvrdí-li však odvolací orgán napadené rozhodnutí, resp. změny jej pouze v určitých částech, má se za to, že z hlediska zákonnosti považoval napadené rozhodnutí, resp. jeho nezměněné části za souladné se zákonem. To je i nyní posuzovaný případ, v němž žalovaný v otázkách důvodů přičlenění pozemků plně aproboval prvostupňové rozhodnutí. Je tedy nutno vycházet z toho, že žalovaný je v tomto ohledu považoval za souladné se zákonem.

84. Žalovanému pak nelze přisvědčit ani v tom, že uvedení důvodů přičlenění není povinnou náležitostí rozhodnutí o uznání vlastní honitby. Podle § 29 odst. 3 zákona o myslivosti se totiž v rozhodnutí o uznání honitby uvede její název, její držitel, výměra honebních pozemků v členění podle druhů kultur, popis hranic, vyznačení obvodu honitby, výčet a výměry honebních pozemků přičleněných s uvedením jejich vlastníků **a důvodů přičlenění**, jakostní třídy honitby pro jednotlivé druhy zvěře navržené držitelem honitby a jejich minimální a normované stavy. Z právní úpravy tedy naopak povinnost uvést (minimálně v odůvodnění) rozhodnutí o uznání honitby důvody přičlenění honebních pozemků.

85. Podstatné pak je, že tato námitka byla řádně uplatněna v žalobě (zejména s. 6-7 žaloby). Soud považuje námitku označenou „ad.3 – rozsah přičleněných pozemků z důvodů arondace převyšuje hranici 10 %“ a související argumentaci poukazující na příslušné ustanovení zákona a tvrzení, že většina pozemků byla přičleněna z důvodu zarovnání hranic, a tedy arondace přesáhla stanovený limit 10 % (který v daném případě činí 50,792 ha) za řádný žalobní bod (tedy za dostatečně konkrétní skutková i právní tvrzení; viz rozsudky rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či ze dne 20.12.2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS), který žalobci v průběhu řízení toliko rozvíjeli (zejména o konkrétnější tvrzení stran rozsahu arondace, který podle jejich názoru vyplývá z prvostupňového rozhodnutí). Soud se tedy neztotožňuje s žalovaným, že daný žalobní bod je opožděný. Ostatně i NSS tuto námitku považoval zjevně za včas a řádně uplatněnou,

neboť soudu uložil, aby se jí v dalším řízení podrobněji zabýval (viz bod 43 zrušujícího rozsudku).

86. Podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti může navrhovatel požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přičleněny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s **uvedením důvodů tohoto přičlenění**. Pokud se o přičlenění s těmito vlastníky dohodl, přiloží tuto dohodu k návrhu. Jestliže se navrhovatelé budoucích sousedních honiteb dohodnou o vzájemné výměně honebních pozemků, která co do jejich výměry nemusí být stejná, předloží tuto dohodu k návrhům. Pokud provádí přičlenění orgán státní správy myslivosti z vlastního podnětu, může se tak stát jen se souhlasem držitele honitby. Celkový rozsah výměn a přičlenění, které se provádějí **k vyrovnání hranic, nesmí být vyšší než 10 %** výměry vlastních honebních pozemků navrhovatele honitby.
87. Uvedené ustanovení umožňuje, aby se k pozemkům navrhovatele honitby přičlenily i další pozemky jiných vlastníků. To se může stát na základě dohody vlastníka pozemku s navrhovatelem, nebo z iniciativy orgánu státní správy myslivosti. Důvody pro toto přičlenění mohou být různé. Přitom platí, což mezi účastníky není sporné, že podíl pozemků přičleněných z *důvodu vyrovnání hranic (arondace)*, nesmí překročit 10 % výměry *vlastních honebních pozemků navrhovatele*. Žalobci tvrdí, že v posuzované věci byl tento limit překročen.
88. Městský úřad výrokem IV prvostupňového rozhodnutí uznal honitbu Černé Budy, přičemž k vlastním pozemkům navrhovatele připojil pozemky jiných vlastníků, které jsou uvedeny v tabulce na s. 5-18 prvostupňového rozhodnutí. Pod touto tabulkou městský úřad vysvětlil, že *„důvodem přičlenění honebních pozemků je fakt, že část pozemků je uvolněna po zaniklé honitbě Svatý Prokop. Část pozemků byla uvolněna z dotčených honiteb Úžice a Rataje nad Sázavou, za účelem doplnění pozemků žadatele, aby tak vzniklo ucelené území pro vznik nové honitby“*. Na s. 19 prvostupňového rozhodnutí se nachází tabulka, z níž lze zjistit, kolik hektarů z celkové výměry honitby Černé Budy představují vlastní pozemky navrhovatele a kolik pozemky přičleněné (bez rozdělení podle konkrétního důvodu přičlenění). Podstatné je, že výměra vlastních pozemků navrhovatele činí 507,9209 ha – celkový rozsah pozemků přičleněných k vyrovnání hranic tedy v souladu s § 18 odst. 4 zákona o myslivosti nemohl přesáhnout 50,8 ha. Na s. 39 prvostupňového rozhodnutí je dále uvedeno: *„Protože zánikem honitby Svatý Prokop došlo k uvolnění pozemků ve vlastnictví jiných osob, správní orgán je v souladu s § 30 zákona o myslivosti přičlenil do honitby Černé Budy. Vzhledem k tomu, že pozemky žadatele netvořily zcela celistvé území, správní orgán uvolnil z honiteb Úžice a Rataje nad Sázavou pozemky drobných vlastníků nezbytné k tomu, aby nově vzniklou honitbu bylo možno řádně myslivecky obhospodařovat. Uvedené pozemky též v souladu s § 30 zákona o myslivosti přičlenil do honitby Černé Budy. Výčet přičleněných pozemků uvedl v souladu s § 29 odst. 3 zákona o myslivosti ve výrokové části rozhodnutí, a to včetně jejich vlastníků a důvodu přičlenění. Pozemky volné, převážně po zaniklé honitbě Svatý Prokop, označil jako ‚volné poz.‘, pozemky přičleněné z důvodu zarovnání hranic byly označeny jako ‚arondace‘.“* (důraz přidal soud).
89. NSS v bodu 43 zrušujícího rozsudku k námitce *absence údajů ve správních rozhodnutích v otázce podílu přičleněných pozemků v důsledku arondace* soudu uložil, aby vyhodnotil, zda se jedná jen o dílčí nedostatek odůvodnění, nebo o vadu, jež je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Případnému závěru o nepřezkoumatelnosti by přitom podle NSS mělo předcházet zvážení, zda tuto otázku neposoudily správní orgány alespoň *implicitně*, přičemž správnost jejich implicitního závěru *nemá oporu ve správním spise*. Především by tak měl

soud zvážit svůj prozatím jen v obecnosti vyslovený závěr, že nelze ověřit dodržení pravidla, podle kterého podíl takových pozemků nesmí přesáhnout 10 % výměry vlastních honebních pozemků žadatele. NSS v této souvislosti poukázal na to, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje výčet pozemků přiřčených jako „arondance“ (NSS měl zjevně na mysli *arondaci*, pozn. soudu). Zdůraznil přitom, že správní spis obsahuje seznam pozemků navržených k přiřčení, včetně jejich rozlohy v hektarech.

90. Soud se proto v průběhu dalšího řízení v souladu se závazným právním názorem NSS zaměřil na zkoumání otázky, zda lze důvody přiřčení alespoň implicitně dovodit z podkladů obsažených ve správním spisu. Dospěl přitom k závěru, že nikoli.
91. Žalovaný ve vyjádření v rámci soudního řízení uvedl, že městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí užíval pojem arondace příliš široce. Skutečná arondace slouží k zarovnání hranic, aby odpovídala zásadám mysliveckého hospodaření. K tomu v případě honitby Černé Budy došlo výhradně v jihozápadní části obce Benátky a jedná se o 45,777 ha, což je 9 % vlastních pozemků. Městský úřad ovšem v tabulce na s. 5-18 prvostupňového rozhodnutí, označil pojmem arondace i pozemky přiřčované z jiných důvodů – typicky proto, že ztratily souvislost s původní honitbou, neboť je od ní odřízly pozemky navrhovatele či Lesů ČR (jde např. o zemědělské pozemky na východní straně obce Nechyba). Žalovaný přiložil na podporu svého výpočtu vlastní tabulku (č. l. 126-131 soudního spisu).
92. Soud při jednání provedl důkaz touto tabulkou, která obsahuje pouze pozemky, u nichž byla v tabulce na s. 5-18 prvostupňového rozhodnutí jako důvod přiřčení uvedena „arondace“, a v jejímž posledním sloupci žalovaný uvedl tvrzený správný důvod přiřčení každého jednotlivého pozemku a každý řádek barevně vyznačil podle toho, zda byla skutečným důvodem přiřčení arondace (zeleně, celkem 45,777 ha), volné pozemky po zániku honitby Svätý Prokop (žlutě, celkem 37,3663 ha), nebo ztráta souvislosti s původní honitbou (modře, celkem 44,9581 ha).¹
93. Soud v souladu se závazným právním názorem podrobně prozkoumal správní spis i tvrzení žalovaného a hledal indicie, které by odůvodňovaly doplněný náhled žalovaného na důvody přiřčení pozemků k uznané honitbě (tedy že městský úřad používal pojem arondace příliš široce), resp. pro závěr, že byl dodržen zákonný 10% limit pro přiřčení za účelem zarovnání hranic. Takové podklady soud ve správním spisu nenašel.
94. Kromě tabulky obsažené ve výroku prvostupňového rozhodnutí není ve spisu žádná listina, která by obsahovala důvody přiřčení jednotlivých pozemků. Poukazoval-li NSS na seznam pozemků navržených k přiřčení, ani tyto seznamy neobsahují informace o důvodu přiřčení (některé z nich obsahují barevné odlišení jednotlivých pozemků, to ale sloužilo k odlišení vlastních pozemků navrhovatele od pozemků jiných vlastníků). Mapové podklady založené ve spise (čl. 7/1 a 1/21) obsahují pouze zákres hranic nově uznané honitby Černé Budy na podkladu katastrální mapy bez uvedení důvodu přiřčení. Žalovaný poukázal též na to, že při vypracování tabulky vycházel z čl. 1/19 správního spisu. Ten ale obsahuje pouze katastrální ortofoto z katastrálního území Radvanice nad Sázavou, část Benátky, s modře vyznačenými některými pozemky, aniž by bylo zřejmé, co má toto zvýraznění dokládat. Ani kombinace všech těchto podkladů (mapy ve spojení s tabulkami seznamu pozemků s výměrami pozemků a prvostupňovým rozhodnutím) neumožňuje zpětně rekonstruovat, resp. ověřit, že výpočty a údaje uvedené v tabulce předložené v průběhu soudního řízení jsou

¹ Soud na tomto místě pouze pro upřesnění dodává, že legenda tabulky žluté a modré označení zaměňuje, na což byli účastníci řízení při provádění tohoto důkazu upozorněni

správné. Soud nedohledal ve spisu ani žádný jiný podklad, který by umožnil alespoň zprostředkovaně ověřit správnost závěrů obsažených v této tabulce, tedy že nebyla překročena zákonem stanovená mez pro rozsah arondace.

95. Nelze pominout ani to, že byť § 18 odst. 4 zákona o myslivosti umožňuje navrhovateli požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přiřčeny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, spojuje tuto možnost současně povinností uvést v návrhu **důvody přiřčení**. Žádnou písemnost (přílohu návrhu, tabulku apod.) obsahující soupis pozemků jiných vlastníků navržených přiřčených obsahující i důvod přiřčení soud nicméně ve správním spisu nenalezl. Jeho součástí jsou pouze tabulky se seznamem pozemků honitby Černé Budy obsahující

jak vlastní pozemky navrhovatele (osoby zúčastněné na řízení), tak pozemky jiných vlastníků, obsahující údaje o katastrálním území, označení pozemku, jeho výměry, druhu, listu vlastnictví, výměry a vlastnicích (viz čl. 39/1-39/47, čl. 7/5-7/15 nebo 1/4-1/18).

96. Doplnit lze též to, že sám žalovaný při jednání uvedl, že při rekonstrukci „skutečných důvodů přiřčení“ vtělených do dodatečně předložené tabulky zcela přesně neodpovídaly výměry pozemků výměrám uvedeným v seznamu pozemků navržených k přiřčení, protože v mezidobí (od vydání napadeného rozhodnutí do okamžiku rozhodování soudu) došlo k takovým změnám v katastrálním operátu (rozdělení, sloučení či přecíslování pozemků), že nebylo možno v některých případech určit, kterému pozemku navrženému k přiřčení odpovídá aktuální stav. Tabulka tedy podle žalovaného vychází z aktuálního stavu katastrálního operátu, což je další důvod, proč není možno na jejím základu ani ve spojení s listinami, které jsou součástí správního spisu, ověřit skutečné důvody přiřčení.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

97. Soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť závěr žalovaného, podle kterého byly splněny všechny zákonné podmínky pro uznání vlastní honitby Černé Budy (tedy i podmínka nepřekročení 10% limitu pozemků přiřčovaných za účelem vyrovnání hranic obsaženého v § 18 odst. 4 zákona o myslivosti), nemá oporu ve správním spisu. Proto je soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť žalovaný může případné vady prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení odstranit a případně prvostupňové rozhodnutí změnit. Tento postup má přednost před zrušením prvostupňového rozhodnutí a vrácením věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS).
98. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Musí se tedy zejména věnovat otázce dodržení limitu pro přiřčení pozemku obsaženého v § 18 odst. 4 zákona o myslivosti a doplnit správní spis o takové podklady, z nichž bude možno jednoznačně ověřit, zda byl tento limit dodržen, či nikoli. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že limit rozsahu pozemků přiřčených za účelem vyrovnání hranic nebyl dodržen, nelze honitbu Černé Budy ve stávající podobě uznat.
99. Zbývající (neprovedené a účastníky navržené) důkazy jsou součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

100. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným žalobcům náhrada nákladů řízení náleží.
101. Ty tvoří vynaložené soudní poplatky za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, celkem tedy 9 000 Kč, a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, celkem tedy 3 000 Kč. Poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku je třeba pokládat za účelně vynaložený náklad i v případě, že nebyl úspěšný (srov. KOCOUREK, Tomáš. Komentář k § 60. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, 1104 s.).
102. Žalobcům dále náleží náklady související s jejich zastoupením advokátem ve výši stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to včetně nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.):
- ve znění účinném do 31. 12. 2024 (čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.) za šest úkonů právní služby po 7 440 Kč (jednalo se o společné úkony při zastupování tří osob, základní odměna 9 300 Kč se proto podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu snižuje o 20 %), celkem tedy **44 640 Kč** (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a repliky, dvě vyjádření v rámci řízení o kasační stížnosti) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu. K tomu žalobcům náleží i šest režijních paušálů po 300 Kč, tj. **1 800 Kč** jako náhrada hotových výdajů jejich zástupce podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu (za společné úkony při zastupování více osob přísluší ke každému úkonu pouze jedna paušální náhrada výdajů, neboť se jedná vždy o jeden, byť společný úkon; viz např. rozsudky NSS ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 AOs 1/2013-138, nebo ze dne 25. 6. 2014, č. j. 6 As 95/2014-13). Zástupce žalobců je plátcem DPH. K nákladům řízení proto podle § 57 odst. 2 s. ř. s. náleží i náhrada této daně v sazbě 21 %, tj. **9 752,40 Kč** ($46\,440 \times 0,21$). Vyjádření žalobců k vyjádření osoby zúčastněné na řízení učiněné dne 15. 8. 2022 nepokládal soud za účelný úkon. Žalobcům totiž nic nebránilo, aby toto vyjádření učinili společně s replikou podanou dne 12. 8. 2022. Písemnosti, na které reagují (vyjádření k žalobě a vyjádření osoby zúčastněné na řízení), totiž už měli k dispozici (od 18. 7., resp. 1. 8. 2022). V replice a ve vyjádření ze dne 15. 8. 2022 navíc opakují stejnou argumentaci.
 - ve znění účinném od 1. 1. 2025 za tři úkony právní služby po 11 088 Kč, tj. **33 264 Kč** (replika k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, účast na jednání soudu v rozsahu dvou započatých dvouhodin) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) a g) ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu, podle kterého se odměna snižuje o 20 % za druhého společně zastupovaného žalobce a o 40 % o třetího ($1\,500 + 40 \times 78$) $\times$ ($1 + 0,8 + 0,6$), a za jeden úkon právní služby (další porada s klientem přesahující jednu hodinu) po **4 620 Kč** podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu [zástupce žalobců doložil, že porada proběhla pouze se žalobcem c), proto soud určil hodnotu tohoto úkonu v základní sazbě, nikoli jako úkon při zastupování tří osob], dále čtyři režijní paušály po 450, tj. **1 800 Kč** podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu a náhrada DPH ve výši **8 333,64 Kč** ($39\,684 \times 0,21$).
103. Za úkon spočívající v nahlížení do soudního a správního spisu dne 23. 1. 2025 soud zástupci žalobců odměnu nepřiznal, neboť nahlížení do spisu v soudním řízení správním je v zásadě považováno za součást úkonu převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a)

advokátního tarifu (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2006, č. j. 6 Azs 177/2005-50, či usnesení NSS ze dne 26. 6. 2018, č. j. 8 As 284/2017-105). Soud si je současně vědom judikatury Ústavního soudu, podle které úkon nahlížení do spisu může být považován za samostatný úkon právní služby, za který náleží náhrada podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu, neboť se svou povahou kvalitativně blíží úkonu podle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu (nálezy ze dne 1. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 3906/17, či ze dne 16. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 4012/18). Nicméně, podle této judikatury je třeba vždy zkoumat účelnost vynaloženého nákladu ve vztahu ke konkrétním okolnostem dané věci. Ústavní soud též poukázal na usnesení NSS ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008-40, podle kterého ne každé nahlížení do spisu a jeho prostudování v rámci soudního řízení lze analogicky považovat za samostatný úkon právní služby, za který by náležela advokátovi odměna, nýbrž jen takové prostudování spisu, které by svým významem mohlo odpovídat prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu, neboť ani v trestním řízení nenáleží advokátovi za každé nahlížení do spisu či jeho prostudování odměna, nýbrž jen prostudování spisu „po skončení vyšetřování“, přesněji řečeno v okamžiku, kdy policejní orgán uzná vyšetřování za skončené a jeho výsledky za postačující k podání obžaloby. Toto prostudování vyšetřovacího spisu včetně jeho příloh je důležitým okamžikem trestního řízení, neboť obhajoba se může s vyšetřováním podrobně seznámit, reagovat na jeho průběh, zejména navrhnout doplnění dokazování, a může začít připravovat obhajobu pro další průběh trestního řízení. Soud proto posuzoval, zda bylo nahlížení účelným úkonem, přičemž s ohledem na konkrétní okolnosti případu a uvedená judikatorní východiska dospěl k závěru, že nikoli. V první řadě podle soudu v dané věci nelze připodobnit nahlížení úkonu spočívajícímu v prostudování spisu po skončení vyšetřování. V době, kdy zástupce žalobců do spisu nahlížel, již bylo řízení koncentrováno (nebylo možno uplatňovat nové žalobní body), a nacházelo se ve fázi po zrušení prvního rozsudku ze strany NSS, v níž byl soud vázán závazným právním názorem zde vysloveným. Řízení před soudem tedy již bylo v konečné fázi (před jednáním soudu), v níž už byl prostor pro rozvíjení jakékoli další „procesní taktiky“ ze strany žalobců velmi omezený. Podle tvrzení žalobců mělo toto nahlížení sloužit k přípravě repliky k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení. To bylo ale podle názoru soudu s ohledem na okolnosti věci a obsah repliky žalobců možné i bez nahlížení do soudního a správního spisu. Žalobcům nelze přisvědčit, že na základě jim dosud neznámých listin založených ve správním spisu, vyvrátili tvrzení žalovaného o dodržení stanoveného limitu arondace. Jak plyne z jejich vyjádření učiněného po nahlížení do spisu, poukázali v něm toliko na listiny, které jim zjevně museli být dostupné již dříve (veskrze jejich vlastní podání, tj. vyjádření v prvostupňovém rozhodnutí a odvolání, případně rozhodnutí správních orgánů a Nejvyššího správního soudu, jichž byly adresáty). Na žádné jiné (nově objevené) listiny nepoukázali. K argumentaci žalovaného ohledně arondace (kterou v soudním řízení podpořil nově vypracovanou tabulkou) se tak podle názoru soudu mohli kvalifikovaně vyjádřit i bez rozsáhlého nahlížení do spisové dokumentace, která jim ostatně jako účastníkům soudního i správního řízení musela být známa.

104. Náhrada nákladů řízení každého ze žalobců tedy činí 38 736,68 Kč ($116\,210,04 \div 3$). Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. užitý *per analogiam* na základě § 64 s. ř. s.).
105. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soud osobě

zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil. Rozhodl proto, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2025

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu